

РЕШЕНИЕ

№ 40041

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕД
ЧЛ

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **7106** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златил Чолаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на офис „Център“ при ТД на НАП - С., чрез юрк. П., срещу Решение № 1480 от 27.04.2026 г., постановено по АНД № 18065/2025 г. на Софийски районен съд, НО, 131-ви състав. С решението е отменено Наказателно постановление № 862170-F856290/13.11.2025 г., издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП - С., с което на Федерация „Култура“ - КТ „Подкрепа“, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция от 500 лв. на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ за нарушение на чл. 11, ал. 3, вр. чл. 4, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.(Наредбата).

В касационната жалба се поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Оспорва се изводът на СРС за неяснота на административнонаказателното обвинение. Касаторът сочи, че датата 26.06.2024 г. е определена правилно, тъй като седемдневният срок за повторно подаване на декларацията не изключва общия срок за подаването ѝ. Излагат се доводи и срещу приложението на чл. 28 ЗАНН. Иска се отмяна на въззивното решение и потвърждаване на наказателното

постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. В съдебно заседание касаторът чрез процесуалния си представител юрк. П., поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът по касация - Федерация „Култура“ - КТ „Подкрепа“, редовно призован, не изпраща представител. В писмен отговор чрез адв. Г. оспорва жалбата и иска решението на районния съд да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима. Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд - София град намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните по делото доказателства районният съд е установил, че на 03.06.2024 г. Федерация „Култура“ - КТ „Подкрепа“ е подала декларация образец № 6 за месец май 2024 г., която не е приета от информационната система на НАП поради несъответствия. За отказа е съставен протокол изх. № 22000244038670/03.06.2024 г. с указания за повторно подаване на декларацията в седемдневен срок. Декларацията е подадена повторно на 06.10.2025 г. и впоследствие е приета. Съставен е АУАН № F856290/23.10.2025 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление.

За да отмени наказателното постановление, районният съд е приел, че в АУАН и НП е допуснато съществено противоречие между описанието на нарушението, посочената нарушена разпоредба и датата на извършването му. При вменено неспазване на седемдневния срок по чл. 11, ал. 3 от Наредба № Н-13, изтекъл на 10.06.2024 г., за дата на нарушението е посочена 26.06.2024 г., след изтичане на общия срок по чл. 4 от Наредбата. СРС е счел, че тази неяснота накърнява правото на защита на санкционираното лице.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав споделя изводите на въззивната инстанция. Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН в АУАН и НП следва да бъдат посочени датата на извършване на нарушението, неговото описание и обстоятелствата, при които е извършено. Това са задължителни реквизити, чрез които се очертават фактическите рамки на обвинението и се гарантира възможността на нарушителя да организира защитата си.

В конкретния случай в АУАН и НП е посочено, че санкционираното лице не е изпълнило задължението си по чл. 11, ал. 3 от Наредба № Н-13 за повторно подаване на отхвърлената декларация в седемдневен срок, изтекъл на 10.06.2024 г. Същевременно за дата на извършване на нарушението е определена 26.06.2024 г., след изтичане на общия срок за подаване на декларацията по чл. 4 от Наредбата.

Разпоредбите на чл. 4 и чл. 11, ал. 3 от Наредба № Н-13 уреждат различни задължения. Първата определя срока за подаване на декларацията, докато втората урежда реда за повторното ѝ подаване, когато приемането ѝ е отказано от приходната администрация. В случая седемдневният срок за повторно подаване е изтекъл преди общия срок за подаване на декларацията за съответния месец. При това положение неизпълнението на указанията за отстраняване на нередовностите в седемдневния срок не може да се отъждестви с неизпълнение на задължението за подаване на декларацията в нормативно установения срок.

При така изложените обстоятелства от съдържанието на АУАН и НП не може да се установи по недвусмислен начин дали административнонаказателната отговорност е

ангажирана за неспазване на седемдневния срок по чл. 11, ал. 3 от Наредба № Н-13, или за неподаване на декларацията в срока по чл. 4 от същата наредба. Това противоречие засяга съществен елемент от административнонаказателното обвинение, тъй като не позволява да се определи с необходимата точност конкретното неизпълнение, за което е наложена имуществената санкция.

Неоснователен е доводът на касатора, че посочването на 26.06.2024 г. като дата на нарушението отстранява всяка неяснота. Самият касатор приема, че неизпълнението на седемдневния срок, когато той изтича преди общия срок за подаване на декларацията, не би обосновало самостоятелно ангажиране на административнонаказателна отговорност. Този довод не преодолява, а подчертава необходимостта административнонаказателното обвинение да бъде формулирано точно и непротиворечиво още в АУАН и НП.

Датата на нарушението е съществен елемент от обвинението, имащ значение за индивидуализиране на деянието, приложимия закон и сроковете за реализиране на отговорността. Несъответствието между описаното неизпълнение и посочената дата не може да се възприеме като техническа неточност. Действителната воля на наказващия орган не следва да се извлича чрез тълкуване на доказателствата по преписката или да се доизяснява с доводи, изложени едва в съдебното производство.

Неоснователно е и възражението, че правото на защита не е накърнено, тъй като санкционираното лице е подало възражение срещу АУАН и жалба срещу НП. Обстоятелството, че санкционираното лице е упражнило правото си на възражение и съдебно оспорване, не отстранява допуснатите нарушения при формулиране на административнонаказателното обвинение. Правото на защита предполага санкционираното лице да бъде уведомено по ясен и недвусмислен начин за конкретното нарушение, за което се ангажира административнонаказателната му отговорност.

При тези обстоятелства правилно СРС е приел, че са допуснати съществени нарушения на чл. 42, ал. 1, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, представляващи самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. С оглед този извод възраженията относно приложението на чл. 28 ЗАНН не могат да доведат до различен резултат.

При извършената проверка по чл. 218, ал. 2 АПК касационната инстанция не установява основания за отмяна на въззивното решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора искането на касатора за юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. На основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН във вр.с чл. 143 АПК на ответника се дължат направените разноски. Представени са договор за правна защита и съдействие, платежно нареждане и списък по чл. 80 ГПК, удостоверяващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 180 евро с ДДС. Направеното в касационната жалба условно възражение за прекомерност е неоснователно, доколкото претендираният размер не е несъразмерен на осъществената процесуална защита. Ето защо на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 180 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XXIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1480 от 27.04.2026 г., постановено по АНД № 20251110218065/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Федерация „Култура“ - КТ „Подкрепа“, ЕИК[ЕИК], сумата от 180 (сто и осемдесет) евро, представляваща разноски за

адвокатско възнаграждение в касационното производство.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.